

Петко-Торовата пиеса) и естетическата стойност на текста, която може да бъде постигната наднормативно и метафорично. Пиесата носи в себе си белезите на автентичното и родното, на фолклорния мит и народопсихология – „*дъха на минзухар и здравец, с които са пълни нашите родни гори и планини*“, „отпечатъка на нашата българска душа“, което я превръща в оригинално и ценно творение, с което литературата ни може достойно да се представи пред света. А доколкото като поетика и техника се вписва в изискванията на драматургичния жанр – това се превръща във въпрос без особено значение. Естетическият резултат е по-важен от съблюдавания жанров модел, а пътищата за неговото постигане остават встрани от интереса на автора. В желанието си да прецизира своите наблюдения върху новаторската същност на Тодоровата драма критикът успоредява нормативните претенции на жанра и демонстративния разрыв на Тодоровия текст с правилата. Така в критическите му анализи се забелязва видимо противоречие в разбиранията на модерния художник и теоретика. Първият интуитивно открива идейното новаторство на Тодоров в избилика на мощен индивидуалистичен дух и нов естетикоиндивидуалистски проект, докато вторият го „прибира“ и обезсилва под знаменателя на отработени теоретични представи. Критикът се опитва да остойности онова, което отрича, като се изправя пред редица неизследвани проблеми в областта на поетиката на модерната драма, за които през първото десетилетие у нас липсва отработен теоретично-понятиен инструментариум. Отсъствието на концептуализирана и утвърдена парадигма за осмисляне на модерните явления в жанра (като пиесите на Ибсен, Метерлинк и Чехов) създава редица трудности дори на творците от „Мисъл“ в опитите им да конструират модела на модерната драма около пиесите на П. Ю. Тодоров. Силно развитият модернистичен усет на поета критик напипва безпогрешно концептуалната неизбистреност на явлениято „модерна драма“, диагностицира го като формален подход на критиката към нейните текстове и предлага своеобразен път за неговото разрешаване. Театралната статия „Две нови български пиеси“ онагледява изложените по-горе наблюдения и демонстрира противоречията и еkleктиката в критическия инструментариум на Яворов в усилията му да разчете и остойности прехода от традиционна към модерна драма. Той съчетава нормативната поетика (разгърнатата по отношение на структурата на действието) с една наднормативна гледна точка към идейно-естетическата обработка на сюжета.

Яворов чете двете пиеси като различни прояви на историческата драма – Вазовата се определя като „старобългарска драма на крушението“, докато пиесата на П. Ю. Тодоров е вписана във формулата „новобългарска